

III / 2008

KUKKA

Mistä on jollekin iloa?

Athenen hallitus, toimihenkilöt ja toimijat kamppailevat usein sen kysymyksen kanssa, miten ihmisiä saataisiin aktivoitua. Toiminta ei synny ilman vapaaehtoisia. Siksi kysymys tuntuu usein ilmeisen relevantilta.

Tässä yhteydessä usein unohdetaan, että jos ihmisiä ei kiinnosta käydä tapahtumissa tai osallistua toimintaan, ne ihmiset saattaa hyvinkin tehdä omalla kohdallaan oikean valinnan.

Asian unohtaminen saattaa johtua siitä, että vastuutehtäviin valitut ihmiset tuntevat tarvetta suorittaa. Toimijat haluavat ehdottomasti, että heidän oman kautensa aikana omalla vastuulla oleva toiminta pysyy elinvoimaisena.

Tämä on varsin luonnollista. Se kuitenkin johtaa myös siihen, että toimintaa saatetaan tekohengittää aktiivomalla ihmisiä turhan aggressiivisesti. Olen kuullut infolaisista, jotka ovat liian aktiivisesta osallistamisesta ärtyneet.

Perussääntönä pidetään, että ihmiset eivät yleensä ”tee mitään” sähköpostien perusteella. Siis eivät lähde auttamaan

tapahtuman järjestämisessä, siivoa olkkaria tai kirjoita Kukkaan.

Tarvitaan siis henkilökohtaisia pyyntöjä. Tällöin on epäselvää, missä määrin pyyntöihin vastaavat ihmiset osallistuvat killan toimintaan puhtaasta halusta antaa oma panoksensa itse asiaan ja missä määrin auttaakseen kaveriaan.

Jos kyse on paljolti jälkimmäisestä, saatamme elää illuusiossa sen suhteen, mitä kaikkea killan merkeissä aidosti halutaan tehdä. Ja mistä on jollekin iloa.

Toimintaa saatetaan tekohengittää aktiivomalla ihmisiä aggressiivisesti

Höpöhöpöpsit, Marathon, korkeakouluun vaikuttaminen, yritysvierailut, vapuspisit ja fuksitoiminta ovat varmasti mielekästä toimintaa. Mutta kelle on iloa siitä, jos Athene istuttaa vuosijuhlavuotenaan puun Espooseen? Tai tekee heraldisen lipun?

Oma käytäntöni Kukan päätoimittajana on tänä vuonna ollut, että osallistaminen on mahdollisimman epäaggressiivista. Silloin ihmiset tekee varmemmin vapaa-ajallaan sitä, mitä haluaa.

Juho Ojala
Päätoimittaja

- 2 Pääkirjoitus**
- 3 Sisällys**
- 4 Lyhyesti**
- 5 Kysyn vaan**
- 6 Värit**
- 8 Tuotekehitysmää**
- 10 He tekevät sen itse**
- 14 Energiätehokas opiskelijaruoka**
- 18 Duck and cover**
- 20 Tehtäväsivu**

Kukka 1/08

Informaatioverkostojen Kilta Athenen kiltalehti

Päätoimittaja: Juho Ojala

Taitto: Hannu Isopahkala ja Juho Ojala

Toimittajat: Johannes Koponen, Saara Matala, Juhani Mykkänen, Karoliina Pekkarinen, Ville Sundberg, Tuuli Utriainen

Valokuvat: Mikko Porkola, Mikko Piironen, Pekka Pulli, Suvi Numminen, Plup

Valokuvat (Creative Commons): Mika Meskanen, Jimmy McDonald, Matthijs Rouw monkeyc.net

Paino: Valopaino Helsinki

Painos: 100 kpl

Mitä rahaton ostaisi?

Narinkka-torilla 28-vuotias mies tulee anelemaan rahaa ruokaan. Kukan toimittaja sanoo "okei, mennään ostaa sulle ruokaa". Hölmistynyt mies kyselee, minä verran on ok. Muovikassillinen on.

Ostoksilla näkyi mies pyrki hieman keinotekoisesti vaikoittamana mahdollisimman kunnolliselta. Mukaan lähti siten maitoa, appelsiineja ja banaaneja. Pienen rohkaisun siivittämänä mukaan tarttui myös myslipatukoiden kaltaisia herkkuja. Ja tiskiltä saatavaa lämmintä valmisruokaa.

Ohuen ohut savukinkku saattoi olla jees.

Muut lehdet

"Voters need to decide, whether economy, security or 'values' matter to them most" -Economist

"Nyt vietetään espoolaisen Matilda Pirhan 8-vuotissynttäreitä, ja juhlaväen meno on juuri niin riehakasta, kuin onnistuneissa lastenkemuissa parhaimmillaan." -Miia Honkanen, Iltalehti 13.3.2008

"Riittää, että varaa kemut netistä ja ishtahtaa juhlapäivänä lasten kanssa valmiiseen pöytään!" -Miia Honkanen, Iltalehti 13.3.2008

"Poikkeuksellista näissä pippaloissa on vain se, että jopa päivänsankarin äiti ja isä pystyvät heittäämään vapaalle." -Miia Honkanen - Iltalehti 13.3.2008

"Kotitekoiset synttärarit ovat taakse jäänyttä aikaa!" -Miia Honkanen - Iltalehti 13.3.2008

"Nykylapsille tilataan netistä päivänsankarin omien mieltyymysten mukaan räätälöityjä elämysjuhlia." -Miia Honkanen - Iltalehti 13.3.2008

"Suosion syy käy selväksi, kun seuraa hetken aikaa riehaantuneiden juhlavieraiden temmellystä puiston telineissä." -Miia Honkanen, Iltalehti 13.3.2008

Kysyn vaan

Olen jo monituisesti istunut samanlaisessa :) tilanteessa "Koffin" puistossa (Sinebrychoffin Puisto Helsingin keskuksessa): kädessäni minulla on olleet monituiset oluset ja mielessä hyvä "känni". Sitten on tapahtunut väärin! : D Teini poika tai toinen jos kolmaskin (sattumaako?? kädessäni KOLMOSolut) on ajanut rulla-laudallaan ohitse. Siis. Ei siinäkään vielä kakki että on pitänyt raivata luonnonkauunista Luojan Luomasta puistikosta tilaa asfaltille (jota KUKAAN EI TARVITSE EI OLE NURMIKOSSA MITÄÄN VIKAA), vaan pitää

vielä ajaa rullaluistimilla siitä aivan silmän editse ihan niin kuin ei mitään!

Olen käynyt asiasta kaksi keskustelut puiston penkillä istuvan miehen kanssa (aina eri), eikä hänkään ole käsittänyt tilanteesta mitään väärää. Voisimmeko siis jo vihdoon YHTEEN ÄÄNEEN TODETA: puisto kuuluu kaikille, ja siellä on jokaisen hyvä yrittää elää. MYÖS RULLAILIJOIDEN. Myös tästä on minulla Masa.Pn mielipide. KIITOS,

Juhani Mykkänen

iPhonella otettu kuva Johanneksen takapihalta

Värit

Haluaisitko elää puoli vuotta tulpat korvilla? Äänestä hukkuisivat tarkkuus, terävyys ja kutkuttavat värinät, säröt ja rahinat. Kuulisit, mitä ihmiset sinulle sanovat, etkä jäisi auton alle, mutta nautinto - se jäisi tulppien taa. Informaatio olisi köyhää, kuin mojito ilman minttua.

Haluaisitko elää puoli vuotta ilman väre-

jä? Suomen talvi, tuo raa'an pehmeä paskiainen nimittäin riistää juuri ne. Värit. Hyvä on, ehkä joinain pakkaspäivinä voi nähdä harvinaisia pastellipilviä liplattamassa kohti vaaleankelmeää horisonttia, mutta se ei paljon lämmitä.

Haluan keltaista. Ja punaista. Ja sinistä, saamari.

On kuin elämä olisi mustavalkotelevisiolähetys, vielä ilman mustaa ja valkoista.

Kaikki on nimittäin homogeenisen harmaata: taivas, maa, rakennukset, puut, vaatteet. Jopa punaiset pipot näyttävät harmailta hämärässä - pimeässä aktivoituvat sauvasolut eivät aisti värejä.

Niin, onhan meillä lamput! Monokromaattiset valot saavat kaiken näyttämään sairaalloisen keltaiselta tai kuolleen siniseltä. Ihan kuin eläisi tietiselokuvassa, jossa epäkuolleet ovat vallanneet maan.

Tehtävä: väritä kuvan superpallot. Mika Meskasen ottama kuva on Sonyn mainoksesta, jota varten San Franciscon kaduille pudotettiin 50 000 superpalloa

Lucia oli oikealla asialla. Mutta se sentään tajusi tulla pois luolasta. Valoa tapeille, saatana!

Tuuli Utriainen

Tuotekehitys- maa

Tuotekehitys on sitä kun koodaa sairaalassa viisi tuntia viimeisen erikoislääkärin poistumisen jälkeen. Se on sitä, kun hämää laite-esittelyssä että softa toimii saumattomasti sairaalalaitteen kanssa vaikka virhevalot vilkkuvat. Se on pitkiä päiviä, joiden aikana projekti menee taaksepäin.

Move fast

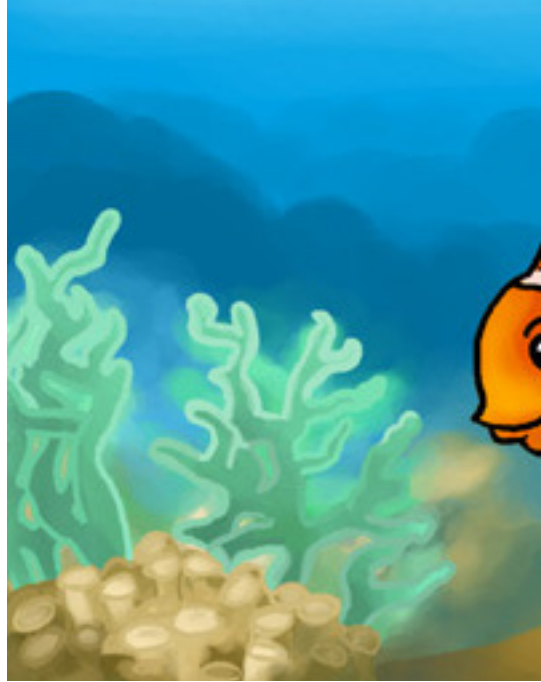
Lapsia ei kiinnosta kuulontutkimus. Yritimme tehdä siitä hauskeempaa tietokonepelin avulla.

Kuukausien ohjelmoimisen ja hiomisen jälkeen olimme valmiita. Kaikki toimi, kunnes näytimme valmista peliä lääkäreille Turun Yliopistollisessa keskussairaalassa. Perhoset jättivät jälkeensä mustaa vanaa ja liikkuivat vain neljäsosalla ruudusta.

Me teimme vaikka mitä, ravasimme Turussa, vaihdoimme koneita ja koecilimme kaikenlaisia kombinaatioita. Tuotekehitys on epätoivoa, tuskaa ja tumpääntymistä.

Tuotekehitys on sitä, kun viikkojen jälkeen vika löytyy Claes Ohlsonilta osteusta näyttökaapelista.

Claes Ohlson on muuten halvin paikka

Kuvan grafiikkaa on kiinnostavaa muttei liian kiin

ostaa pitkiä näyttökaapeleita. Kaapeleiden lopullinen kustannus tosin oli yritykselle suunnilleen sama kuin yhden tietokonepelin grafiikoiden osto freelancerilta.

Act Small

Suosittu pienen yrityksen mantra on "Think big, act small, move fast". Ajattelu kannattaa eikä aikaa ole järkevää tuhata, mutta pienellä liekillä toimiminen voi tulla kalliiksi.

nostavaa.

Eniten säästää käyttämällä riittävästi rahaa. Meidän yritys on tuotekehitysmaa. Emme juuri käyttäneet rahaa.

Yhteistyöyritys tarjosi meille pienen työtilan ja tietokoneet – sekä netin ADSL-modeemin kautta. ADSL-purkki todettiin heti surkeaksi, mutta sitä ei vaihdettu kun se nyt kerran oli olemassa. Kahdenkymppin hintaisen purkin konffaamiseen käytettiin aikaa lopulta 25-30 tuntia. Laskennallinen kustannus on kaksi kertaa tyyriin ja toimivan

ADSL-modeemin verran .

Kai tuotekehitystä on sekun kun vain yhden tai kahden työpisteen langaton näppäimistö ja hiiri toimivat kerrallaan jos projektin kaikki kolme työntekijää ovat yhtä aikaa töissä.

Tuotekehitystä on myös se, kun lopulta joku raahaa toimistolle ikivanhan näppäimistönsä. Ja se, kun ohjelmoijat saavat paremmat näppäimistöt.

Think Big

Kaikesta huolimatta Turun ja Helsingin yliopistollisissa keskussairaaloissa on tällä hetkellä käytössä meidän tuotekehityshankkeemme tuotos, tietokoneessa toimiva kuulonmittauspeli. Tuotekehitystä on nimittäin myös voittajafilis, jonka saa kun tuotteella onnistutaan mittaamaan ensi kertaa autistisen lapsen kuulo.

Helsingin laitteessa on hoitaja-potilas-signaalin kaappaamiseen tarkoitettu itse kolvattu komponentti, joka on kiinnitetty teipillä tyhjennettyyn CD-aseman kehikkoon. Lisäksi tietokoneen takapaneelista menee PS/2-kaapeli tuuletusaukosta takaisin tietokoneen sisään. Turun koneen kiintolevy irtoaa kaapelista jos kannen avaa.

Laitteet ovat toimineet moitteettomasti.

Johannes Koponen ja Ville Sundberg

He tekevät sen itse

“On sikamaista, että opiskelijoiden asiaa pilataan tällaisella hihhulitouhulla [...] milloin kadun ylioppilas tajuaa, että farsin takana oleva äärivasemmistolainen maolainen ydinjoukko ei kaihda keinoja, koska se on ainoa keino valtaan.”

“Siis rikosoikeudellinen raja pitäisi mun mielestä laskea täällä Suomessakin laskea johonkin 12-13 ikävuoteen. Tämän päivän nuoret tekevät ilkivaltaa ja rikoksia jo tuoloin 12-vuotiaina...”

“Kunhan joukossa ei olisi mukana liian paljon helsinkiläisiä riehuja, vaan tahdin sanoisivat paikalliset kansalaiset.”

“[K]ärjistetty esimerkki tästä on miekkonen, joka antaa ajan pajukon ja parran kasvava vapaasti ja mullan väkevöityä maassa ja kynnen alla.”

Sitaateilla on paljon yhteistä. Eroa niillä on parhaimmillaan 40 vuotta. Tekniikan odotettiin ratkaisevan demokratian

nimim.Asiantuntija

edustuksellisuuden ongelmat mahdollistaessaan Ateenan ihanteen mukaiset, julkiset vapaan sanan alueet, jossa jokainen voisi puhua ja tulla kuulluksi. Nykyisin tällaisia areenoja on jokaisella ilta-päiväkerholla, mutta tämä juttu käsittelee Helsingin Sanomien verkkokeskusteluja, koska päätoimittajan mukaan ”siit kaikki puhuu”. Mikäs siinä, puhutaan mekin.

“Jos se minusta olisi kiinni, niin Lipponen olisi jo vuosia sitten syyllistynyt maanpetturuuteen.”

Helpoin tapa aloittaa keskustelu on lukea hiukan verkkolehden ilmaiseksi tarjoamaa tekstiä, vetää siitä pahempia perustelematta omat johtopäätökset ja lisätä hippusellinen salaliittoteoriaa. Helsingin Sanomiin viittaaminen objektiivisena lähteenä tarkoittaa tietyissä osissa akateemista avaruutta häpeällistä itsekunnioituksenmurhaa, mutta keskustelupalstojen kirjoittajaa, kaikkien alojen renessanssin ja näppäimistön suurkuluttajan päätä ei huimaa. Epäröimättä hän arvostelee väitöskirjan otsikon perusteella, poliitikon kuvan perusteella ja Suomen nuorison naapurin Mairen kuulemien huhujen perusteella.

“Elämä ei ole tasapuolista kaikille”

Sinne kirjoittavat ateistit, pasifistit, humanistit, luontoaktivistit, maalaiset,

lapset, vanhukset, kaikki nuo vääränlaiset ihmiset. Joskus on vaikea päätellä, onko kirjoittaja päivä-, avo- vai saattohoidon tarpeessa.

Joskus on vaikea päätellä, onko kirjoittaja päivä- avo- vai saattohoidon tarpeessa

Mutta toisaalta, ehkäpä suurin osa assistenttina leipänsä ansaitsevista miettii tälläkin hetkellä tekstejä tarkastessaan samaa. Usein on vaikea tietää, onko kirjoituksessa kyse erityisen kieroutuneesta huumorintajusta vai maailmankuvasta, onko kirjoittajan tarkoitus käännyttää vai karkoittaa, mainostaa tai vain provosoida.

Kaikki edellä mainitut motiivit ovat täysin legaalieja, ei ole rikos edes tunnustaa poliittista ideologiaa ja puolustaa sitä. Keskustelujen ongelma ei ole keskustelussa, vaan siinä, ettei sitä yleensä ole.

Tilanteesta, jossa kaikki nimimerkit ovat mielestään oikeassa, päädytään usein ainoastaan tilanteeseen, jossa kaikki nimimerkit ovat mielestään oikeassa ja loput väärässä.

“Melkoista jeesustelua mieheltä, joka teki sosiaalidemokateista [sic] oikeistopuolueen”

Verkkolehti ilman keskusteluareenaa on kuin täysikokoinen kylpyamme ilman kumiankkaa. Ei siellä kukaan viihdy yksin kovin kauaa. Vuorovaikutteisuus,

mahdollisuus julkaista omaa tekstiään suuressa internetin ihmemaailmassa luo illusion siitä, että joku on kiinnostunut mielipiteestäsi. Se toimii usein jopa kumiankkaa parempana houkuttimena. Ja lehdet tarvitsevat lukijoita voidakseen myydä ne edelleen mainostajille.

“Ei ole koulun vika, jos poikkeusyksilö ei sovellu kouluun.”

Keskustelupalstalle lähetetyt viestit toimitetaan. Sillä “pyritään huolehtimaan siitä, että keskustelu on asiallista, kiinnostavaa ja pysyy aiheessa”. Sivuilla kerrotaan myös, kuinka “perusteleminen antaa näkökannallasi jämakkyttä” ja rohkaistaan käyttämään pisteitä, pilkkuja sekä isoja ja pieniä kirjaimia. Toisaalta siellä myös kannustetaan suvaitsevaisuuteen toteamalla, ettei toisen kirjoitustaidon arvosteleminen ole keskustelua. Hyviä ohjeita, kaiken kaikkiaan.

“Nyt on sellainen Tuska, kun ei ole kengiä.”

Virallisen protokollan mukaan mode-roijiin saa yhteyden vain sähköpostitse, eikä sähköposti ilmeisesti vastaa. Siksi tämä juttu on kirjoitettu lukemalla hiu-kan verkkolehden ilmaiseksi tarjoamaa

Kuvan mieshenkilön omasta mielestään asialliset viestit keskustelupalstalle ovat jääneet palstan valvojen haaviin.

tekstiä ja vetämällä siitä pahempia perustelematta omat johtopäätökset. Salaliittoteorian jokainen saa löytää itse.

“Yksi tykkää maksalaatikosta, toinen ei”

Saara Matala

Radalla

Sellanen 55-vuotias nainen joras ihan hulluna pitkin Rymy-Eetun tanssilattiaa. Eka se tuli yks kerrallaan voimalla päin meidän seurueen kundeja ja kirjaimellisesti tönittiin sitä pois, se oli ihan sekasin.

Sit se rupes ketkuttaan pyllä ihan hulluna ja rupes näyttään että ei oo ihan kaikki kynät penaalissa, jonka jälkeen koreografiaan kuului et se heitti punnerusasentoon ja rupes panemaan lattiaa. Niinku ihan kunnolla työstämään.

Sitä se teki kolme kertaa sellasissa puo-

len minuutin sarjoissa. Aina välillä meni halaamaan sellasta about 60 cm halkaisijaltaan olevaa pylvästä ja nussimaan sitäkin.

Sit siihen pamahti paikalle sellanen vr:n konduktöörin näkönen kaljuuntuva mies tuulitakissa, mut se nainen piti edelleen lattiaa kiinnostavampana. Sit siitä tuli tosi absurdin näköistä kun se mies yritti puristella sitä naista ja nainen vaan jyystää lattiaa.

-I.J.

Kuvan transut ei liity tapaukseen.

Energiatehokasta opiskelijaruokaa

Moni valveutunut akateemikko haluaisi syödä luomua tai vähintään kotimaista ruokaa, mutta usein merkittävä hintaero saa kuluttajan kallistumaan halvimmän ja samalla epäeettisimmän tuotteen puoleen. Vai onko sittenkään näin? Voiko peruspörkkää ja euroshopperia syövä opiskelijakin saada synninpäästön kulutustottumuksistaan?

Tarkastellaanpa aluksi köyhän opiskelijan parasta ystävää, kaurapuuroa. Elove-

na mainosti kaurahiutaleitaan taannoin tuotteena, jonka valmistus sitoo hiilidioksidia enemmän kuin vapauttaa - 100 grammaa kohden jopa 460 grammaa enemmän. Kun kuitenkin myös jalostus, kuljetus ja varastointi otetaan huomioon, kaurahiutaleiden hiilidioksidipäästöt nousevat 37 grammaan.

Jos päästömäärää havainnollistetaan vastaavana autolla ajettuna matkana, kahden opiskelijan aamuisen puuroan-

noksen valmistaminen merkitsee jo 140 metrin ajomatkaa (mikäli pelkkä auton käynnistäminen itsessään ei aiheuttaisi suurempia päästöjä). Finfoodin mukaan tämä on kaikesta huolimatta verrattaen hyvin alhainen päästötaso.

Kun vertaillaan erilaisia perus ruoka-aineita keskenään, todetaan Finfoodin havainnon pitävän hyvinkin paikkansa.

Juustokilon tuotanto vastaan jo 17 ajokilometrin CO₂-päästöjä, josta suurin osuus johtuu muuten täysin luonnollisesta prosessista: lehmän ruuansulatuksen metaanipäästöistä. Esimerkiksi perunajauhokilon tuottaminen taas vastaa CO₂-päästöiltään 2 kilometrin ajomatkaa ja 750 gramman kermaperunapussillisen reissu maatilalta ruokapöytään jopa 16 kilometrin ajomatkaa.

Kuulostaa pahasta, mutta nyt päästään tämän artikkelin suureen viheroikeistolaiseen pihviin: Opiskelija voikin itse vaikuttaa ruuastaan syntyviin päästöihin! Ruuan valmistustavalla on nimittäin erittäin suuri merkitys hiilidioksidipäästöihin.

Puuron valmistus sähköliedellä voi nimittäin jopa kaksinkertaistaa CO₂-päästöjen määrän suhteessa valmistuspäästöihin. Sen sijaan mikroaaltouunin suosija kuormittaa ympäristöä vain 18-osan sähköliedeen verrattuna. Mikroaaltouunissa voi myös huoletta valmistaa kuinka suuria puuroannoksia tahansa annoskoon vaikuttamatta päästöihin.

Opiskelijalla on suuri merkitys myös kermaperunoiden kuormittavuuteen. Jo päivän mittainen pakastimessa säilytys ja perunoiden valmistaminen uunissa kaksinkertaistaa kermaperunoiden vaikutuksen ilmaston lämpenemiseen. Suurin osa päästöistä syntyy uunin lämmityksestä, joten parhaiten opiskelija voi auttaa maapalloon valmistamalla suuria kerta-annoksia ja lämmittämällä

Ei laiskaa, vaan energiatehokasta.

niitä sitten vaikka mikrossa. Aina voi myös kokkailla yhdessä kavereiden tai kämppisten kanssa ja siten parantaa maailmaa.

Vaikuttaa voi myös valinnoillaan jo ruokakaupassa. Kannattaa suosia lähellä tuotettuja raaka-aineita ja tuotteita, joiden säilöminen vaatii mahdollisimman vähän vaivaa: siis pakastamista tai ylimääräisiä prosesseja säilöntään tai pakkaamiseen liittyen.

Ruuan tuottajat ovat onneksi itsekin oi-

valtaneet tämän ja nykyään markkinat suorastaan pursuilevat toinen toistaan luonnonmukaisempia tuotteita. Esimerkiksi Englannin suurin päivittäistavara-kauppaketju Tesco merkitsee kaikkiin tuotteisiinsa niiden hiilidioksidipäästömäärän. Leaf ja Fazer ovat tuoneet markkinoille makeissarjat, joiden valmistuksessa ei käytetä säilöntä-, väri- tai makeutusaineita.

Elintarvikkeet myös pakataan yhä useammin biohajoaviin pakkauksiin. Esimerkiksi luomutomatteja löytyy nykyään biohajoavasta muovirasiasta ja Kesko on tuonut markkinoille paperiset hedelmä- ja vihannespussit. Myös ostokset voi nykyään pakata biohajoavasti. Porvarin lähikauppa Stockmannin

pakkaa irtomyynnissä olevat ruokansa biohajoaviin rasioihin.

Ympäristökortti on kuitenkin tuonut markkinoille myös keinottelijoita. Parhaimpina esimerkkinä näistä toimii Plup-pullosesi, jolle lehmänkään metaanipäästöt eivät vedä vertoja. Plop markkinoi itseään erityisen ympäristöystävällisenä tuotteena, jonka myynnistä 10 senttiä menee Itämeren suojeluun. On kuitenkin vaikea keksiä turhempaa syytä kuormittaa Itämerta kuin pullottaa vettä Suomessa ja kuljettaa sitä maanteitä pitkin ruokakauppoihin. Ei ihme, ettei Plop-vesipullo sisällä merkintää todellisista ympäristövaikutuksistaan.

Karoliina Pekkarinen

Flop

KESÄTYÖ KIIKARISSA?
TIEDÄTKÖ JO MIKÄ ON SEURAAVA SIIRTOSI?

ÄLÄ MIETI YKSIN.

Tukenasi ja turvanasi on TEKNIIKAN AKATEEMISTEN LIITTO TEK.

Tarjoamme jäsenetuina:

- Oikeudellista neuvontaa
- Työsuhteeseen oikeusturva- ja vastuuvakuutuksen
- TEKreilyn urapalvelut
- Lehtiä, tutkimuksia, oppaita ja muita julkaisuja
- Mahdollisuuden työttömyyvvakuutus- kassaan (IAET-kassa)

Lisätietoja ja maksuton opiskelijajäsenyys osoitteesta:

www.tek.fi/opiskelijat

TEKNIIKAN
AKATEEMISTEN
LIITTO TEK

Duck and cover

On kaksi instituutiota, joka pukee ihmisiä oransseihin helposti havaittaviin vaatteisiin. Toinen on Guantanamo Bayn kaltaiset vaarallisille vangeille tarkoitettut vankilat ja toinen on suomalaiset päiväkodit.

S-Ryhmän sivuilla kerrotaan, että “Elämä on näkemisen arvoinen ja lapset nä-

kymisen arvoisia”. Siksi S-ryhmä hankkii lapsille huomioliivejä.

Kaupungilla näkee usein pienten huomioliivinassikoiden homogeenisiä joukkoja kulkemassa leikkipaikalle. Niistä lapsista kasvaa ihmisiä, joiden mielestä huomioliiveissä pyöräilevät valopäät ei ole urpoja. Ne varmaan käy sitten myös

Suomalaisia lapsia, jotka ovat turvassa. Tehtävä: väritä liivit oranssiksi.

Guantanamoon Bay:n laivastotukikohtaan saapuneita terrorismista epäiltyjä

S-Marketissa.

Puolustusvoimien Haapajärven asevarikon tiedotteessa päästään asian ytimeen:

“Heijastava huomioliivi auttaa autoilijoita havaitsemaan lapset liikenteessä ja muistuttaa myös lapsia olemaan varovaisia koulumatkoillaan.”

Liivi kutittaa niskaan sen verran, että lapsilla on terve pelko aina sopivasti läsnä.

Kukka kiittää jälleen tekijöitään ja lukijoitaan!

Takasivulla on sarjakuvasta toiseen vakiona pysyvä osa Dinosaur Comics-sarjakuvasta. Värityt dinosaurukset ja keksi kuviin tekstit.

Kun olet valmis, voit siirtää tuotoksesi Flickr:iin tagilla [qwantzparty](#).

